

opusdei.org

# Molitvena osmina za jedinstvo kršćana (3. dan, 20. siječnja)

Treća meditacija za molitvenu osminu za jedinstvo kršćana (20. siječnja). Teme: Jedinstvo u Crkvi; Red ljubavi; Jedinstvo u različitostima.

16.01.2020.

## 3. dan, 20. siječnja

- ▶ Jedinstvo u Crkvi.
- ▶ Red ljubavi.

## ► Jedinstvo u različitostima.

POČETKOM Djela apostolskih govori se da prvi kršćani, odmah nakon Isusova uzašašća, „bijahu jednodušno postojani u molitvi“ (*Dj* 1,14). I malo kasnije, opisujući život te prve zajednice, također se kaže da „u mnoštva onih što prigriše vjeru bijaše jedno srce i jedna duša. I nijedan od njih nije svojim zvaao ništa od onoga što je imao, nego im sve bijaše zajedničko.“ (*Dj* 4,32). Trećeg dana osmine za jedinstvo kršćana, u skladu s ovim razmatranjima Svetoga pisma, želimo meditirati na jednu crkvenu temu: njezino jedinstvo.

Razmišljajući o ovom jedinstvu koje su živjeli prvi Isusovi sljedbenici, sveti Josemaria podsjetio nas je da je „bitan dio kršćanskog duha ne samo živjeti u jedinstvu s hijerarhijom - rimskim papom i biskupima, već i osjećati jedinstvo s ostalom braćom u

vjeri (...). Potrebno je ažurirati ono bratstvo koje su prvi kršćani živjeli tako duboko. Na taj ćemo se način osjećati sjedinjeni, istovremeno ljubeći raznolikost osobnih zvanja“[1]. Svi kršteni pozvani su da njeguju jedinstvo unutar Crkve i izbjegavaju sve što podrazumijeva podjelu, jer je „jedinstvo znak života“ [2]. Taj zadatak u Tijelu Kristovom širi se koncentričnim krugovima: prvo učite voljeti i živjeti jedinstvo u vlastitoj obitelji, s najbližima; zatim jedinstvo unutar Crkve, ljubav prema raznim karizmama koje je podigao Duh Sveti; te želeći i tražeći jedinstvo i s nekatoličkim kršćanima.

Ova nutarnja kohezija Božji je dar koji se također oslanja na naš osobni napor da svladamo barijere i uklonimo prepreke koje ga ometaju. Pogledom usredotočenim na jedinstvo u kojem su živjeli prvi kršćani, molimo Gospodina za milost da vrednujemo raznolikost koju

možemo pronaći u Crkvi, kroz koju se ona „prikazuje kao bogat i vitalni organizam, ne uniforman, plod jednog Duha koji svakoga vodi u duboko jedinstvo, pretpostavljajući različitost bez da ih ukine te tako stvara skladnu cjelinu“ [3].

U SCENAMA Evanđelja vidimo kako se Krist susretao s vrlo različitim skupinama ljudi: s učiteljima zakona, s radnicima, s ljudima koje je pronašao usred vjerskih i društvenih događaja ili s velikom mnoštvom kojem je propovijedao. Međutim, svjedoci smo i da, zbog prostornog i vremenskog utjecaja, sve ljude ne tretiramo jednakom pažnjom. „Često - kaže nam prelat Opusa Dei - Gospodin posvećuje više vremena svojim prijateljima" [4]. Tako vidimo, na primjer, da provodi nekoliko popodneva u kući u Betaniji ili da se povremeno povlači sa svojim najbližim učenicima.

Na sličan način, u žudnji za jedinstvom među svim kršćanima, ne možemo izgubiti iz vida ono što sveti Toma Akvinski naziva ordo caritatis [5], red ljubavi, koji nas dovodi do toga da se prije svega brinemo o jedinstvo s onima koji vjeruju u istu Crkvu. Sveti Josemaría istaknuo je da smo u Djelu "oduvijek voljeli nekatolike: volimo sve duše svijeta! Ali s redom, s redom ljubavi. Prije svega braću u vjeri" [6]. Oslanjao se na poslanicu svetog Pavla Galaćanima, kada apostol upravo govori to da nastojimo činiti dobro svima, a posebno onima s kojima dijelimo istu vjeru (usp. *Gal 6,10*).

Autentična ljubav je univerzalna i istodobno uredna. Kada meditiramo o jedinstvu u Crkvi, logično je da je naše razmišljanje prije svega usmjereno prema stvarnom zajedništvu koje imamo s braćom iz Djela, s kojima imamo čvrste veze bratstva, počevši od onih s kojima

živimo u istoj kući. „Nema ničega među vama što bi vas moglo razdvojiti“ [7], upozorio je sveti Ignacije Antiohijski svjestan da nas ovo jedinstvo, koje živimo po Kristovom primjeru, čini sretnima i privlači druge ljude.

SVETI PAVAO, nakon što je govorio Korinćanima o radikalnoj jednakosti svih članova mističnog Kristova tijela, nastavlja: „A ovako, Bog je rasporedio udove, svaki od njih u tijelu, kako je htio. Kad bi svi bili jedan ud, gdje bi bilo tijelo? (...). Zar su svi apostoli? Zar svi proroci? Zar svi učitelji? Zar svi čudotvorci? Zar svi imaju dare liječenja? Zar svi govore jezike? Zar svi tumače?“ (1 *Ko* 12,18-19,29-30). Crkva svoju zadaću ostvaruje djelovanjem sve svoje djece, iako na različite načine; svatko treba provesti u djelo božanske planove.

Velika raznolikost zvanja i karizmi koje postoje „u Crkvi višestruko je bogatstvo mističnog tijela, unutar njegova božanskog jedinstva: jedno tijelo, s jednom dušom; jedna misao, jedno srce, jedan osjećaj, jedna volja, jedna ljubav. Ali mnoštvo organa i vjernika“ [8]. Unutar cijenjene raznolikosti koju pokazuje jedinstvo Crkve, Gospodin je želio uključiti različite načine služenja. Drugi vatikanski sabor posebno ističe da „laici, kroz svoje zvanje, nastoje upravljajući vremenitim poslovima zadobiti Kraljevstvo Božje“ [9].

Stoga bi „bila velika greška zamijeniti jedinstvo s jednakosti i, primjerice, inzistirati na jedinstvu kršćanskog zvanja, istodobno ne uzimajući u obzir raznolikost specifičnih zvanja i misija koje se uklapaju u taj opći poziv i koji razvijaju svoje višestruke aspekte za služenje Bogu »[10]. „Važno je“, inzistirao je sveti Josemaria, „da se

svaki trudi biti vjeran svom božanskom pozivu, kako ne bi prestao doprinositi Crkvi ono što milost primljena od Boga nosi sa sobom“ [11].

Prva kršćanska zajednica u Jeruzalemu ustrajala je zajedno u molitvi i ljubavi "cum Maria, Matre Iesu" (Dj 1,14). Oko Djevice će i u naše vrijeme Crkva rasti u jedinstvu, ako živimo ujedinjeni s braćom i svaki od nas pokušava vjerno živjeti primljenu zadaću.

---

[1] Sveti Josemaría, *Razgovori*, n. 61.

[2] Sveti Josemaría, *Put*, n. 940.

[3] Benedik XVI, *Ángelus*, 24-I-2010.

[4] Fernando Ocáriz, *Pismo*, 1-XI-2019, n. 2.



- [5] Sveti Toma Akvinski, *Summa Theologiae*, II-II, q. 26.
- [6] Sveti Josemaría, *Instrucción, svibanj-1935 / 14-IX-1950*, nota 151.
- [7] Sveti Ignacije Antiohijski, *Epistola ad Magnesios*, 6, 2.
- [8] Sveti Josemaría, *Pismo 15-VIII-1953*, n. 3.
- [9] Drugi vatikanski koncil, *Lumen gentium*, n. 31.
- [10] Sveti Josemaría, *Pismo 15-VIII-1953*, n. 4.
- [11] Sveti Josemaría, *Razgovori*, n. 61
-